

get. Når man gik uden om FN i 1947, kunne det jo skyldes, at FN blev dannet i 1949. Det kunne være en årsag til det.

Kl. 9.20

Det er fuldstændig rystende argumenter, man hører fra Venstres ordfører. Og han svarede jo ikke på spørgsmålene. Krig er en alvorlig ting, det kunne jeg forstå at også Venstres folketingsgruppe mener. Så er det, vi spørger: Når krig er en så alvorlig ting, bør så ikke alle andre muligheder først være undersøgt og udtømt, før man går i krig? Det vil jeg godt høre om hr. Jens Rohde er enig i.

Jeg vil godt høre, om hr. Jens Rohde er enig i, at der stadig væk var en proces i gang, hvor våbeninspektørerne var i færd med at undersøge Saddam Hussein. Jeg vil godt høre, om hr. Jens Rohde er enig i, at våbeninspektørerne vedvarende berettede om fremskridt i samarbejdet med Saddam Hussein. Jeg vil godt høre, om hr. Jens Rohde er enig i, at et stort flertal af verdenssamfundet i FN's Sikkerhedsråd faktisk var imod en krig på nuværende tidspunkt, var enig i, at andre muligheder stadig væk var der.

Med andre ord: Vil hr. Jens Rohde ikke godt i ærlighedens navn bekræfte, at alle muligheder er ikke udtømt i denne her sag? At der er stadig væk muligheder for, at man kan gøre andre ting end at gå i krig?

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Regeringen og regeringspartierne muntre sig meget med at henvise til 1998. Det er en i alle henseender fejlagtig henvisning. Situationen i 1998 var fundamentalt forskellig fra i dag på tre punkter.

For det første ved, at våbeninspektørerne dengang sagde: Vi kan ikke komme videre, vi giver op. Det er jo ikke situationen i dag, hvor våbeninspektørerne siger det modsatte, hvor de gerne vil fortsætte og synes, de gør fremskridt. Der var derfor ikke andre muligheder i 1998.

Dernæst: Situationen i Sikkerhedsrådet var fundamentalt anderledes. Situationen var den, at der nok var modstand i Sikkerhedsrådet, men man lod det passere, og Rusland endte med at tilslutte sig. Og endelig var beslutningen dengang et led i presset på Saddam Hussein. Folketinget vedtog den 17. februar, at vi skulle stille en Hercules til rådighed. Andre lande tilsluttede sig anvendelse af militær og magtmidler.

Den 20. februar – 3 dage efter – forhandlede Kofi Annan en ny aftale på plads med irakerne

om fortsat våbeninspektion. Det brød så senere sammen, men situationen i 1998 var, at det var et led i opbygningen af et pres på Saddam Hussein, som så lykkedes, i hvert fald på kort sigt.

Der er derfor i realiteten ingen lighedspunkter mellem den situation, vi har i dag, og situationen dengang.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Det her udvikler sig mere chokerende, end vi havde forestillet os i SF.

Det viser sig, at Venstres holdning til FN fuldstændig er på nulpunktet. Man ved ikke engang noget om organisationen, når man kan sige: Hvordan kan vi lægge verdens skæbne i hænderne på Frankrig og Kina og Rusland?

Jamen systemet er jo sådan, at vi har et Sikkerhedsråd, og forudsætningen for, at man må gøre noget så alvorligt – og det her er jo ikke et spørgsmål om at afstraffe en skoleklasse og sige: Nu er nok nok – som at gå i krig, er, at man har hele dette system på sin side.

Det, vi jo har fulgt, var, at det jo ikke engang lykkedes USA, som åbenbart skal diktere Danmarks politik, at skaffe det antal lande, der skulle til, for at de i hvert fald kunne have et flertal uanset veto eller ej. Det kunne vi jo høre. Vi kunne jo høre, at lande som Mexico, som Chile og jo altså også et eller andet sted bagved i de amerikanske sammenhænge Canada – nu er de ikke på samme måde i klemme, men alligevel – ikke lod sig overbevise.

Og Venstre står bare der, som om det var en bagatel, at man går i krig.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Jens Rohde for at svare, og der er også et antal spørgsmål efter hans svar. Første er fru Marianne Jelved.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det er absolut ikke nogen bagatel, at vi går i krig, og det gjorde jeg også klart rede for i min tale.

Jeg er nødt til at sige, at man også har truffet beslutninger om intervention i andre sammenhænge, hvor der ikke har været enighed i FN. Bl.a. i Kosovo, hvor vi jo så, at man ventede og ventede og ventede, og Milosevic kunne fortsætte sine slagterier.

Kl. 9.25